

[Rager.]

ikke Undersøgelser af Berettigelsen af dem, det var jo heller ikke vor Opgave; jeg maa imidlertid sige, at mit Skøn er, at der praktisk talt i vel 90 pCt. af Tilfældene er skudt over Maalet. Men derfor var det alligevel naturligt, at man gik Lovgivningen igennem, og vi fandt ogsaa Ting, som afgjort burde rettes. Lad mig nævne f. Eks. Understøttelser udbetalt om Søndagen, som absolut kunde medføre uheldige Forhold. Derfor var det efter mit Skøn rigtigt, at man paa det Omraade foretog den Rettelse, man foretog. Men hvis man har ment og troet, at alle de Krav, der rejstes, vilde blive gennemført ved Revisionen, ja, saa viser det sig jo, at man har taget fejl. Der blev i Udvalget rejst en Række Krav, peget paa formentlige Misbrug, men ved en saglig Diskussion i Udvalget viste det sig, at der ikke var Baggrund for Rejsningen af dem, og saa faldt de væk.

Udvalget er kommet til et enstemmigt Resultat; og dér er det rent principielle det, som jeg gerne vilde have Lov til med Formandens Tilladelse at citere af Bemærkningerne. Udvalget siger, at „det har ikke været Hensigten at søge de Ydelser, der tilflyder den ubemidlede og trængende Del af Befolkningen, nedsat eller paa anden Maade forringet“. Dermed er ment det, som med legalt Grundlag tilflyder den ubemidlede Del af Befolkningen, hvorimod det selvfølgelig ikke er Meningen, at de, der har misbrugt Lovgivningen, ikke skal nedskæres. Men saa siger Udvalget samtidig — og det synes jeg, man har lagt meget lidt Vægt paa i den offentlige Diskussion, hvormed i Virkeligheden denne første Behandling i nogen Grad er foregrebet —, at man er „gaaet ud fra, at for saa vidt Arbejdsløshedskasserne maatte komme i økonomiske Vanskeligheder, vil Bevillingsmyndighederne stille sig velvilligt til Spørgsmaalet om Statens Bistand“. Jeg synes, det er meget vigtigt, at det staar der, fordi der deri ligger en tydelig Tilkendegivelse fra det samlede Udvalg af, at man mener, Arbejdsløshedskasserne udfører en samfundsnyttig Funktion, som det offentlige ogsaa under ekstraordinære Forhold vil sætte dem i Stand til fortsat at kunne udøve.

Men det Resultat, vi er kommet til, ja, det maa efter min Mening være det Resultat, der staar fast, og jeg vil ogsaa gaa ud fra, at Rigsdagen ved nøjere Overvejelser vil finde, at de Retningslinier, der her har været givet, er de rigtige. Dermed

er ikke sagt, at jeg ikke mener, man kan drøfte Enkeltheder i Forslaget.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen var inde paa Spørgsmaalet om Karenstidens Forlængelse, som maaske kunde komme til at virke meget uheldigt for en Mand, der i 8 Dage havde haft en god Fortjeneste, men som i en vis Periode forud for dette havde haft megen Arbejdsløshed og derfor havde gjort Gæld, som var afviklet ved Hjælp af den højere Fortjeneste i de 8 Dage, eller maaske i 3 eller 4 Uger. Det har ogsaa været fremført over for mig, og det har gjort et vist Indtryk paa mig. Men det er jo saadan, at kan det vises os, at vi har begaaet en saglig Fejl paa dette Punkt — hvad jeg altsaa endnu ikke tør sige, men maaske er der noget, der taler for, at man ikke alene burde tage Hensyn til den Tid, man har været i Arbejde, og den Fortjeneste, man har haft, men ogsaa eventuelt til en forudgaaende Arbejdsløshedsperiode —, ja, saa forekommer det mig ganske givet, at det maa høre til de Ting, som man i al Fredsommelighed kan drøfte i et Udvalg og faa rettet. Ingen er mere interesseret i, at der ikke bliver begaaet Uret, end de, der har Medansvaret for denne Lovgivning, og jeg kan sige, at det ikke har været Udvalgets Mening paa noget Punkt at ville begaa Uret. Kan saadanne Fejl paavises, skal jeg i alt Fald meget gerne, saa vidt jeg kan, medvirke til, at de rettes.

Paa den anden Side maa jeg sige, at det har undret mig at se den Stemning, som har vist sig rundt omkring i Kredse, der er knyttet til Arbejdsløshedskasserne, i Anledning af dette Forslag. Det har undret mig særligt, fordi jeg egentlig gennem Aarene har fundet, at man fra Arbejdsløshedskasserne altid mødte med saglige Begrundelser for Krav og Kritik. Jeg har meget sjældent set, at Enkeltkasser eller Afdelinger af saadanne skød væsentligt over Maalet i deres Kritik, selv om der kunde være et og andet Punkt, hvor der maaske var sluppet et lidt letsindigt Ord med. Men jeg maa rigtignok sige, at det, man nu ser fremført, grænser næsten til det utrolige. Lad mig nævne, at man paa en Generalforsamling kan vedtage, at „Forslaget indeholder ikke en eneste Forbedring, medens til Gengæld alle betydende Ændringer er et knusende Angreb paa hele den danske Arbejderbefolkning“. Dette turde være en noget fantastisk Betragtning. Man siger, at „Kontrolforanstaltningerne maa opfattes som en Beskyldning, der rettes mod Arbejderne for Uhæderlighed, en Ge-